

M. Simon Katalin

Povesti din inima pădurii

Ilustrații:
Takács Sz. Kinga

Cuprins

O altfel de poveste despre greieraș	3
Iepurilă și Raza-de-lună	5
Dorința Hărnicuței	9
Visul puiului de lup	12
Povestea ursoaicei Ana.....	16
Căprioara și vânătorul	21
Povestea bufnițelor	24
Cine a mâncat iarna?	28

O altfel de poveste despre greieraș

În ținutul plin de ierburi al Țării Soarelui trăia greierașul, cel mai talentat cântăreț din acele locuri. În nopțile de vară, când lumina licuricilor clipea misterios, locuitorii aceluia ținut se legănau ușor pe firele de iarbă sau pe frunze, sprijinindu-și capul pe picior, și ascultau cu drag serenadele greierașului până când îi fura somnul. Dar ecourile muzicii lui nu se opreau acolo, în lumea insectelor, ci ajungeau mai departe, până la urechile oamenilor.

Când ultimele zile de vară s-au scurs și lumina soarelui și-a pierdut strălucirea, vestind apropierea toamnei, insectele, cu mic și mare, au început să se pregătească pentru iarnă, adunând cu grijă în adăposturile lor provizii pentru anotimpul aspru și necruțător.

Odată cu sosirea iernii, pământul s-a acoperit cu zăpadă, iar greierașul, care până atunci nu făcuse altceva decât să cânte, a început să simtă cum îi dau târcoale foamea și frigul. A cutreierat ținutul, bătând la ușile vecinilor și rugându-i să-i dea și lui puțină mâncare, ba chiar le-a promis că vara următoare le va cânta și mai mult. Unii l-au invitat la masă, alții chiar i-au împachetat câteva merinde gustoase și i le-au dat la plecare, dar au fost și unii care nu s-au arătat prea încântați de muzica sa și i-au trântit ușa în nas, spunându-i:

– Așa-ți trebuie dacă toată vara ai cântat, în loc să muncești!

Când iarba a început să înverzească, în ținutul ierburilor a început din nou forfota obișnuită. De la mic la mare, toate insectele lucrau cu spor, iar seara

se duceau la culcare frânțe de oboseală. De data aceasta însă, a muncit și greierașul cot la cot cu ele de dimineața până seara, adunând și el merinde fără pic de odihnă. Cum termina, se târa istovit în ascunzișul lui și adormea. Zilele treceau una după alta, cenușii și obositoare, iar vioara rămânea părăsită într-un colț. Era atât de obosit și de trist, încât nu-i mai era nici foame, nici sete. N-avea putere nici să o acordeze. În timp ce greierașul își plângea talentul irosit, nici vecinii lui nu se simțeau prea grozav. Somnul venea greu în lipsa cântecului său cristalin, cu care obișnuia să-i adoarmă în serile calde și parfumate de vară. Toți își dădeau seama că ceva nu e în regulă și sufereau văzând ce soartă tristă are talentatul lor prieten. Chiar și cei din familia Furnică se opreau uneori din alergare și suspinau, clătinând din căpșorul lor drăgălaș:

– Ehei, povestea asta n-o să se termine bine!

Într-o zi, s-au adunat cu toții ca să găsească o soluție, iar cea mai curajoasă dintre insecte a spus:

– Trebuie să facem ceva! Nu mai putem îndura să vedem cum se ofilește greierașul sub ochii noștri. El nu este făcut să lucreze din greu, ca noi. El e artist.

– Ai dreptate! Și mie îmi lipsesc concertele lui sub clar de lună!

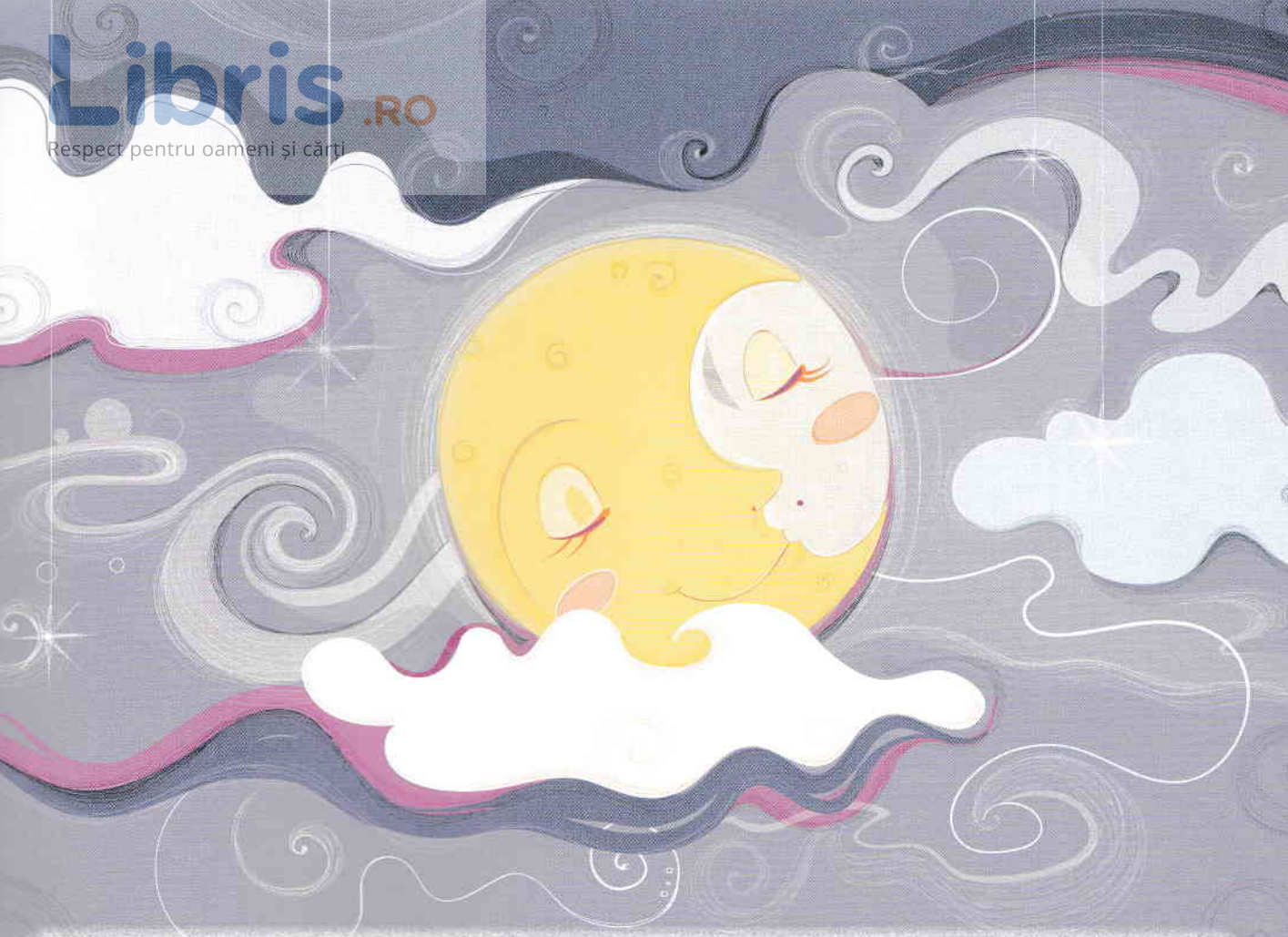
– Și mie! Și mie! se auzea din tot mai multe direcții.

– El e menit să cânte, a continuat cea mai vârstnică dintre insecte, iar pentru noi nu e așa de greu să îi dăm din mâncarea noastră. Astfel, toată vara o să poată cânta la petreceri și la nunțile copiilor noștri, iar noi vom adormi în fiecare seară legănați de acordurile viorii lui.

Toată lumea s-a învoit să-l ajute. Doar furnicile mai bătrâne au clipit mai des, dar până la urmă s-au lăsat și ele înduplecate.

De atunci, greierașul petrece ierni frumoase și tihnite, fără să se teamă de foame sau de frig, iar serile de vară le umple cu cântecele sale melodioase, pentru care locuitorii ținutului ierburilor îl prețuiesc și îl răsplătesc cu generozitate.

Iepurilă și Raza-de-lună

Raza-de-lună nu se plictisea niciodată. Imediat ce mama ei, Luna, îi dădea voie să meargă la joacă, le făcea semn unor stele rătăcite s-o urmeze, după care începea să hoinărească pe cer. Pe unde trecea semăna lumină – desigur, nu ca lumina orbitoare a Razei-de-soare, dar destul de puternică pentru ca cine trecea pe acolo să nu se împiedice pe Calea Lactee, să ocolească atent Carul Mare, să observe Pleiadele sau Cloșca cu puii și să îi poată număra.

Într-o seară, s-a strecurat printre doi nori cârcotași care îi stăteau în cale, apoi și-a continuat drumul până când a ajuns deasupra unei păduri întinse și a coborât printre copacii cei înalți și tufișurile dese. S-a uitat în stânga, apoi în dreapta, dar nu a văzut pe nimeni cu care să poată schimba vreo vorbă. Doar o familie de fazani stătea cocoțată pe o creangă. Capul familiei s-a trezit pentru o clipă și i-a aruncat o privire curioasă dar, văzând că nu e nicio primejdie, a adormit la loc. Razei-de-lună i s-a părut simpatic, dar ar fi fost și mai fericită dacă și-ar fi găsit un prieten de joacă.

Deodată, în timp ce se odihnea pe creanga unui tufiș, a zărit un ghemotoc cu urechi lungi, care a început să sară spre marginea luminișului. Brusc, s-a oprit lângă un ci-reș pădureț și a început să roadă coaja copacului. Micul animal avea o culoare atât de albicioasă, încât de-abia se putea vedea în zăpadă. Doar strălucirea ochilor trăda prezența sa acolo.

„Acesta trebuie să fie un iepure!”, și-a zis Raza-de-lună. „Am să mă joc cu el!” Și s-a întins de-îndată spre el.

